

Lilli Gyldenkilde (SF):

Dette lovforslag er blevet til på baggrund af en fejlslagen politik ført af dette folketings flertal. De penge, der i folkemunde kaldes de »uartige dyrtidspenge« eller de »forfrosne dyrtidspenge«, skulle aldrig have været indfrosset, men have været udbetalt til de retmæssige ejere, nemlig lønmodtagerne. Dette synspunkt har SF hele tiden haft, og dette synspunkt har SF stadig, ikke mindst fordi det har vist sig, at indefrysningen som alle andre indgreb i lønningerne har været et offer, som lønmodtagerne har måttet yde forges. Er beskæftigelsen blevet bedre? Har vi fået forbedret den hellige konkurrenceevne væsentligt? Er eksporten steget væsentligt, siden vi fik det indgreb, der er baggrunden for dette forslag? Nej. Alt tyder på, at jo flere indgreb der foretages i lønningerne, jo stærkere indgreb får vi næste gang, og det er, fordi vi stikker til halsen i en forkert ført politik.

De penge, der er indefrosset, skal udbetales til de retmæssige ejere nu, og det agter vi at stille ændringsforslag om. Beløbet vil med indvundne renter i januar 1980 udgøre ca. 5.000 kr. Det er, hvad en fuldtidsbeskæftiget har til gode. Dertil kommer, at den fuldtidsbeskæftigede faktisk har det samme til gode hos arbejdsgiverne, hvis der skulle være nogen som helst rimelighed til, men det ved vi godt at der desværre ikke er. Også her kan man spørge, hvor mange arbejdspladser der er kommet ud af de 5.000 kr., som arbejdsgiverne har fået fra hver ansat.

Når vi ser på de lovforslag, som den socialdemokratiske regering fremsætter for at forhindre lønmodtagerne i at få deres lønforhøjelser igennem, så frygter vi, at der igen vil kunne blive tale om at indefryse dyrtidsportioner. Det kan vi ikke forhindre ved at gå imod dette forslag, men vi kan i det mindste gøre vort til, at det ikke bliver nemmere, og det agter vi at gøre ved at kræve pengene udbetalt nu.

Denne Lønmodtagernes Dyrtidsfond er blevet til ved en tvangsopsparing specielt for lønmodtagerne. End ikke en Hartlingregering lavede en sådan tvangsopsparing. Dengang nøjedes man da i det mindste med at lave en tvangsopsparing for dem, der havde noget at spare op af.

Jeg havde fornøjelsen af at besøge ATP-huset for nylig, og jeg fik under besøget bekræftet, at pengene i denne Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal de nu sidde ude i ATP-huset og bokse med indtil år 2033. Det besvær vil vi godt spare dem for ved at kræve pengene udbetalt til pengenes retmæssige ejere nu. Når jeg lytter til, hvad der allerede er sagt heroppefra, så bliver det ganske spændende, om det ikke også skulle lykkes. Hvad ligger der ellers bag de udtalelser, der er kommet, om, at man ikke kan godkende dette forslag?

Bolvig (RV):

Når man gennemgår forslaget til lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, ser alt så umådelig tilforladeligt ud. Dyrtidsfonden oprettes alene for at forvalte og udbetale de ca. 10 mia. kr., som er opsamlet, siden dyrtidsindbetalingsloven blev vedtaget i 1977. Midlerne skal anbringes så sikkert og forsvarligt som muligt, således at den enkelte lønmodtager kan få udbetalt sit tilgodehavende, når vedkommende forlader arbejdsmarkedet. Fonden, hvis midler gradvis forsvinder – det vil jeg gerne understrege over for adskillige talere – skal forvaltes nøjagtigt, som vi kender fra ATP-fonden, og den har vi en berettiget tillid til. Så langt, så godt. Men jeg frygter, der er slanger i paradiset.

Regeringen ønsker ikke, at de frygtelige arbejdsgiverrepræsentanter i ATP-fonden skal have lod og del i administrationen af disse særlige dyrtidsmidler, hvorfor fonden alene skal ledes af lønmodtagernes repræsentanter. Det kan være forståeligt, da arbejdsgiverne ikke har indbetalt penge, men det ville da være mest logisk, om halvdelen af fondsbestyrelsens medlemmer var udpeget af det offentlige. Ministeren skriver i bemærkningerne, at det er nyttigt at have offentlige repræsentanter i fondens ledelse. Ja vel, det vil som fremhævet være værdifuldt af hensyn til de samfundsøkonomiske interesser, men tror ministeren ikke, at arbejdsgiverne også ville kunne tilføre fonden værdifuld viden og inspiration? Mig bekendt har der ikke været stridigheder mellem lønmodtagernes og arbejdsgivernes repræsentanter i ATP-fondens ledelse. Det radikale venstre er langfra overbevist om, at det er klogt eller nødvendigt med den foreslåede bestyrelsesadskillelse.